

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Diverse

Citation: Kierkegaard, Søren: "Diverse", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p440-txt-shoot-id3ec90e60-8515-4a32-a253-fb0af86b9557.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg udbeder mig Læserens Velvillie; holder mig forvisset om, at Enhver kan forstaae mig, hvis han vil; jeg gjør kun een Forudsætning: den, at man er enig med mig om, at Danmark er et lille Land. Antager Nogen, at Danmark er lige saa stort som Fran[k]rig Engelland, er en af de store Magter i Europa, saa seer jeg mig ude af Stand til at kunne gjøre mig forstaaelig for ham.

Danmarks indre Ulykke egl.

dets eneste.

At der i D. ikke gjøres en absolut Forskjel mell. offentlig Mening og Bysnak. Offentlig Mening er en Instants, selv om man er uenig med den, skal man dog udtrykke en vis Respekt – aldeles at foragte den og udtrykke denne Foragt er Forbrydelse. Men lige det Modsatte er Tilfældet i Forhold til prentet af Tusinder og Tusinder læst og udbredt Bysnak, det skal man udtrykke den dybeste Foragt for, og det er en Velgjerning. især i D., hvor der consumeres en saa uhyre Masse Piat, at det egl. bliver D^s Undergang, at omkomme i og qvæles i Piat, Smaalighed, naar D. ganske er gaaet op i Kiøbh. og Kiøbh. blevet en Kjøbstad. – Rædsomme Tvetydighed, at hvad der [er] en Velgjerning, at det paa Grund af Forholdenes Charakteerløshed, kan blive anseet for en Forbrydelse.

Den Presse som udbreder Piat, Bysnak, Bagvaskelse – den litteraire Prostitution.

Den der har seet hvorledes den har virket demoraliserende – Ungdom – Tjenesteklasse – trængt ind i alle Forhold.

Den der har seet, hvilke Afskyeligheder der i al Stilhed er øvet ved denne Presses Misbrug. – Den der har seet – nu, ja den angrebne Mand, han holdt sig stolt opreist, men Hustruen – Den, der har seet hvad

Hustruen leed i Stilhed! Den der har seet – nu ja, Mand og Hustrue fandt i Foreningen Styrke til at opløfte sig og maaskee var Hustruens Tilskud til den Forening, som bar dem, ikke det mindste: men Børnene – Den, der har seet, hvad Børnene leed i Stilhed, den Krænkelser, at høre Forældrene saaledes omtalte. Den, der har seet, som man taler om en Druknendes Blik, dette næsten brustne Blik fra en Ulykkelig, der forgjeves anraabte Slægten om Retfærdighed, forgjeves, han var offret til ved sin Lidelse at pirre – forbarmende Gud – at pirre Latteren. Den, der har seet – nei det har jeg dog ikke seet, jeg har endnu ikke seet Gravene aabne sig, men jeg har seet Graven lukkes over En, hvem Pressen havde myrdet. Det forstaaer sig, der blev ved Graven Intet talet derom, Læge Attesten lød paa en naturlig Død, og hvilken Aarsag. O, disse Pressens Offere de ere ublodige, det er ikke som naar En bliver overfaldet paa Landeveien og myrdet, hvor det bliver vitterligt, at det var et Mord, Politiet styrter til o: s: v:, hvor Lægen kan see, at Saaret var dødeligt, istedetfor at Pressens Offere egl. i Henseende til Dødens Aarsag spotte Lægekunsten. Men gjælder det om nogen Skyld, at Samfundet bærer Ansvar, da just om Pressens Offere. En anonym Usling gjør egl. de Medlevende til de Skyldige, det er ikke ham, men det er dem der dræber de Ulykkelige. Ja i Sand[hed] Enhver der har subscriberet paa den Forfølgelse, der myrdede ham, Enhver der har læst det, Enhver der har fortalt det videre er medskyldig i hans Mord.

Den der har seet det han forstaaer at det var en Velgjerning, at gjøre Alt for at standse.

O, usle Goldschmidt! Man kan blive hidsig, gjøre Uret: men dersom jeg maatte tilstaae mig selv, at jeg een eneste Gang i mit Liv, skjult bag en Sjouer – husk vel paa det: skjul[t] bag en Sjouer! – havde krænket et eeneste Msk.: saa døde jeg af Undseelse. Og saa i 6 Aar, een Gang hver Uge; i 6 Aar – o, som man taler om en Rytter, der rider flere Heste ihjel, saaledes ladende een Sjouer falde efter den anden, bestandig en ny Sjouer bestandigt den samme usle G. bag ved den ny Sjouer!

I 6 Aar! Og nu vil han saadan udenvidere være anstændig Forfatter! Retfærdige Gud; en Qvinde, maaskee bedaaret ved Smiger, maaskee endog forført ved Ægteskabsløfte: dog det er det Samme, hun bliver forført – og nu er hendes Liv for evig forspildt her paa Jorden. O og efter 6 saadan Aar mener man udenvidere at blive anstændig.

Og hvad skulde saa den Art Presse til i Danmark. Tag en fransk, en engelsk, kort en europæisk Statsmand, tænk Dig Guizot, Lamartine kort hvem Du vil, og tal med ham om hvad man kalder den litteraire Prostitution i de europæiske Stater – og Du skal høre han siger: lad os ikke røre derved, det er ret egl. Partie honteuse, et nødv. Onde. Fortæl ham saa, at der høit mod Nord ligger et af Naturen paa enhver Maade velsignet Land, et lykkelig begavet lille Folk – dog det vedkommer ikke Sagen, fortæl ham, at der

høit mod Nord ligger et lille Land som væsentligen ikke kjendte til Sligt men saa længe saae derpaa til man besluttede – at indføre det i Landet – at indføre det!!! Man fik den Idee, at man ikke var rigtig Stat, naar man ikke havde det med, og man indførte det – man studerede Udlandet for at see hvordan man anlægger Sligt – og saa var der En, der til stor Glæde for Landet indrettede det Hele med den litteraire Prostitution, vi fik Prostituerede, en Ruffer, som købte unge Msker til at offre deres Smule Talent paa den Maade o: s: v:: vilde hiin Statsmand ikke troe, at det var en Daarekiste.

Og hvad er Følgen deraf? Følgen er, at vi fik Pøbel, det har D. aldrig før havt.

O, at jeg nu kunde, som jeg ønskede det, bevæge hver eneste Dansk til dog at elske sit Fødeland, til ikke med Djævels Vold og Magt at ville dets Undergang.

Men vil ingen Anden tale, saa vil jeg jeg vil til mine øvrige Forbrydelser mod Danmark føie denne fortsatte: med enhver Opoffrelse at ville aabne de Danskes Øine, for hvad der maa blive Landets Undergang.

Landet er et lille Land. – Gemytlighed er *conditio sine qua non*. I samme Øieblik man anlægger et stort Lands Proportioner er Danmark sprængt.

Vi maae paa enhver Maade forhindre Piat og Bysnaks Udbredelse, netop for at redde Noget man kunde kalde den offentlige Mening. Skeer det Modsatte, bliver Piat og Bysnak den offentlige Mening saa er Danmark gaaet under.

Jeg, for min Deel, er mig ikke bevidst nogensinde at have hidtil collideret med den off. Mening. Men med Bysnak og Piat er jeg mig bevidst (til min salige Glæde, og til min ubeskrivelige Trøst i mit Døds Øieblik) at jeg redelig og ærlig har, ikke saa meget stødt den for Hovedet, som slaaet den for Panden ∴ at jeg har gjort Danmark en Velgjerning.

Skulde jeg nogensinde komme i Collision med den offentlige Mening, skal jeg altid vide at udtrykke, hvad den er, at den er en Instants, selv om den muligen feilede.